

ΚΕΡΚΥΡΑ

Στὸ Γεράσιμο Μαρκοῦ, με βαθύτατο σέβας.

Ἄγνάντια, τῆς Ἀρβανιτιᾶς βουὰ γαλάζια ὑφώνονται
Καὶ τῆς Ἡκείρου.
Ξανοίγω ἀπὸ τοὺς βράχους σου νὰ χάνεται στὰ σύννεφα,
Ἡ γῆ το ὄνειρου.
Τὰ κάστρα σου σὰ δράκοντες· ἄλλα νεκρά, δὲν πύθναν
Ἄλλα παρέκει·
Ὁ νοὺς τους τρέχει στὴ φωτιά καὶ στῶν σπαθῶν τὸ κλάγ-
[γασμα,
Καὶ στὸ τουφεκί.
Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χλωμὸ τόνειρεμένο φέγγος του
Ρίχνει τὰ βράδια,
Στοὺς ὄχτους, στὰ ρουμάνια σου, στοὺς κάμπους καὶ στὶς
[λίμνες σου,
Καὶ στὰ λαγαδάκια.
Ὅλο χυμὸς ἀπ' τὸν καρπὸ καὶ μύρο ἀπ' τὸ μαγιάριλο
Χύνεται, ρέθει.
Τὴν καρποφόρα τὴν ἐλιά τὸ κυπαρίσσι δάκρυρνο
Τὴ συντροφόθει.
Ἐδῶ, ποὺ οἱ κῆποι ἀπλώνονται κι' ἀνοῦνε, καὶ τῶν ρῆ-
[γῆδων
Εἶναι παλάτια,
Ἐκεῖνος ποὺ τραγοῦδῃσε τὴ Λευτεριά, τὰ σφάλῃσε
Στερνὰ τὰ μάτια.
Τρικυμισμένη μιά Ψυχὴ γιὰ λίγο βρῆκε ἀνάπαψη,
Κοντὰ σὲ σένα·
Νὰ ζῆση ἐδῶ ὄνειρεύτηκε· κ' ἔστη· ἐδῶ τὰ γάλαμα
Τὰ ξακουσμένα.
Ἡ προκομμένη Ναυσικᾶ κι' ὁ Βασιλιᾶς Ἀλκίνοος
Ζεῦσ' ἐδῶ πέρα·
Τὸν Ὀδυσσεῖα λιγόφυχο δικὸς σου τὸν ἀγκάλιασε
Γιαλὸς μὲ μὲρα.
Δόξα δική σου, ὦ Κέρκυρα, ποὺ ἐστὶ τὸν Καποδίστρια
Ἔχεις γεννήση·
Καὶ ποὺ γιὰ σένα τοῦ Τρανοῦ Τυρλοῦ, ἡ φωνὴ κ' ἡ λύρα του
Ἔχει ἀντηχήση.
Στῆς ἑρμονίας καὶ στοῦ ρυθμοῦ, ὅλα ἐδῶ πέρα λούζονται
Τάγιο μεθύσι·
Ἀγάλματα οἱ Κορφιάτισσες ποὺ πλάστης ὑπεράνθρωπος
Τάχει σκαλισή.
Χῶρες πολέμαγαν πολλές γιὰ σέ, κι' ἄλλοι σὲ θέλησαν
Σκλάβοι τους, δούλα.
Χρόνια πολλὰ περάσανε· καὶ νά! ποὺ πάλι ἐπρόβαλλες
Ἑλληνοπούλα!
(Κορφοί. Αὐγούστου 1905)

ΔΕΛΤΙΟΝ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΦΩΤΑ*

Ἐνα σκοτεινὸ βράδι χυνοπωριάτικο, ἐδῶ καὶ
κάμποσα χρόνια, ταξίδεμα με βάρκα σ' ἕνα θλιβερὸ
ποτάμι τῆς Σιβηρίας. Ἐκθου καὶ μπροστὰ, στὸ
στηνίμμο τοῦ ποταμοῦ, κάτου ἀπὸ τοὺς μαύρους
βράχους, ἔλαμψ' ἕνα φῶς.
Ἐλάμψε ζωερά, δυνατὰ, παρκαποῦ κοντὰ μας.
— Δόξα σ' ὁ θεὸς—εἶπα με χαρὰ— θῆναι δῶ
σιμὰ κανένα σπίτι· ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ξενουχί-
σομε.
Ὁ βαρκάρης γύρισε τὸ κεφάλι του, κοίταξε
πάνου ἀπὸ τὸν ὄμο του τὸ φῶς, κ' ἤσυχα ξανάκιασε
τὰ κουπιά.
— Μακριὰ ναι.
Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν πίστεψα. Τὸ φῶς ὅλο κ'
ἔλαμπε ζωερά καὶ πρόβαινε κοντὰ-κοντὰ μὲς ἀπ'
τὰ ῥοιστο σκετάδι. Μὰ ὁ βαρκάρης εἶχε δικίον· φά-
νηκε πῶς ἀλήθεια τὸ σπίτι εἶτανε μακριὰ.
Τοῦτο τὸ ξεχωριστὸ ἔχουν αὐτὰ τὰ νυχτερινὰ
φῶτα, νὰ φαίνονται ὀλοτέλα κοντὰ, νὰ νικᾶνε τὸ
μαῦρο σκετάδι, νὰ λαμπουρῇσαι ζωερά, νῆναι ὄλο
ὑπόσκηση καὶ νὰ προσκαλοῦνε γιὰ τὸ σίμωμά τους.
Νομίζει κανεὶς ὅτι με δυὸ-τρεῖς ἀκόμα τραβηξίτες
τῶν κουπιῶν—καὶ τελειώνει τὸ ταξίδι!.. Μὰ εἶσαι
μακριὰ!
Κι' ἀκόμα πολλές ὥρες εἶμωνα πάνου στὸ μαῦ-
ρον ἐκεῖνο ποτάμι. Τὰ βουὰ καὶ τὰ βράχια προ-
βαίνανε μὲς ἀπὸ τὴ νύχτα, περνούσανε σιμὰ μας,
καὶ χάνουσαν πάλι πίσω μας, ἐνῶ τὸ φῶς ὅλο κ'
ἔλαμπε μπροστὰ, ὅλο κ' ἔτρεμα καὶ προσκαλοῦσε—
πάντα τόσο κοντὰ καὶ πάντα τόσο μακριὰ.
Συχνὰ σήμερα θυμοῦμαι κείνον τὸ σκοτεινὸ πο-
ταμὸ τῆς Σιβηρίας με τοὺς μαύρους ἴσκιους τῶ
βουῶν καὶ τῶ βράχων τριγύρω καὶ με τὸ ζωερὸ κεί-
νο φῶς μπροστὰ.
Πολλὰ φῶτα καὶ πρὶν κ' ὕστερότερα δὲν προσ-
καλεσαν καὶ δὲ γελᾶσανε μονάχα ἐμένα γιὰ τὸ σί-
μωμά τους. Μὰ ἡ ζωὴ ὅλο τρέχει· στὶς ἴδιες θλιβε-
ρὲς ὄχτιες· καὶ τὰ φῶτα μένουσιν πάντα μακριὰ. Καὶ
πρέπει νὰ ξαναπαρῇ κανεὶς στὰ χέρια του τὰ
κουπιά...
Ὅμως πάντα... πάντα μπροστὰ εἶναι τὰ φῶτα!
Μόσκα, 10 τοῦ Ὀκτώβρη 1905.

ΜΙΧ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Μεταφράστηκε ἀπὸ τὸ Ρούσικο με τὴν ἔδεια τοῦ
συγγραφέα

τ' ὄνομά της Ἰγγλέζικο—εἰζήτησε νὰ σὲ ἰδῇ. Δὸς
τοῦ τὸ χέρι. Ἡ μικρὴ κοντοζύγωσε τὸ νέο καὶ τοῦ
ἔδωκε τὸ χέρι της, χαμηλώνοντας τὰ μάτια.
— «Τὸ ξέρεις, ποὺ εἶσαι πολὺ ὀμορφῆς;» τῆς
εἶπε κείνος, ἀλλ' ἀρκετὰ δυνατὰ, γιὰτὶ περισσότερο
τῶπε, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ μητέρα.
— «Αὐτὰ τὰ πράματα δὲν τὰ λένε», τοῦπε
ἡ μικροῦλα με Ἰγγλέζικη προφορὰ.
Ἡ κ. Γ. κοκκίνησε ἀπὸ τὴ χαρὰ της, ποὺ ἐσύ-
ναζε αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὰ χειλάκια τῆς θυγα-
τρὸς της τῆς ἀνατροφῆς, ποὺ τῆς ἔδωκε, τὸν καρπὸ.
Ἐρριξε βλέμμα τριγύρου της περὶ θριαμβευτικὸ ἀπὸ
κεῖνο τοῦ μεγάλου Ναπολέοντα εἶπειτ' ἀπὸ τὴ μάχη
τοῦ Ἀούστερλιτς.
— «Δὲν τὰ λένε καὶ γιὰτὶ, μικρὴ μου;»
— «Δὲν τὰ λένε δυνατὰ, μπροστὰ στὸν κόσμον,
τὰ λένε στ' αὐτί.»
Ἡ κ. Γ. ἄχνησε.
— «Τ' εἶν' αὐτὲς οἱ βλακείες, ποὺ λές, Κέτη;»
— «Δὲν εἶναι βλακείες, μοῦ τῶπε ἡ miss
Jenny.»
— «Ἡ miss Jenny ἀδύνατο, λές ψέματα» κι'
ἄφριξε ἀπὸ τὸ θυμὸ της ἡ κ. Γ.
— «Ὅχι, μαμά, δὲ λῶ ψέματα, ἂν θέλῃς
τὴν κράζουμε καὶ τὴ ρωτᾷς», εἶπε ἡ μικρὴ με ὕψος
ποὺ ἔδειχνε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν πόνο της γιὰ τὴν
ἀδικία, ποὺ δὲν ἔδιναν πίστη στὰ λόγια της. «Κάθα
ἀπόγιωμα, ποὺ πᾶμε στὸν Ἀνεμόμυλο, ἀπαντᾶμε ἕνα
νιό, καθεται κοντὰ στὴν miss Jenny καὶ μιλοῦνε
ὥρες πολλές, τίς περισσότερες φορὲς στ' αὐτί. Μιὰ
μέρα ἔκουσα, ποὺ τῆς ἔλεγε σιγὰ, σιγὰ, Ἀγγλικά
πῶς εἶναι ὀμορφῆς, κι' ὅταν ρώτησα τὴν miss Jenny
γιὰτὶ τῆς τῶπε στ' αὐτί, μοῦπε πῶς αὐτὰ τὰ πρά-
ματα δὲν τὰ λένε δυνατὰ!!!»
Ἡ μικροκαμωμένη ξανθὴ κυρία ἔδειξε ἀρκετὴν
εὐγένεια νὰ μὴν πῇ τίποτα, οὔτε νὰ κρουσοχαμογε-
λάσῃ γιὰ τὸ Βατερλώ τῆς Ἰγγλέζικης ἀνατροφῆς.
Κέρκυρα
ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ
Κάποιος ἰδόντας τὸν κωμωδιογράφον Ἀλεῖν, ποὺ μοῖλις
μποροῦσε νὰ σερνεταὶ ἀπὸ τὰ γερατιά του, τόνε ρώτησε:
— Τί κάνεις;
— Πεζάινω με τὴν ἡσυχία μου, ἀποκρίθηκε κείνος.
Ὅταν τοῦ Σπεύσιππου τοῦ πιάστηκαν τὰ πόδια του,
ὁ Διογένης τὸν παρκαλοῦσε ν' ἀπτοχτηνῆσῃ.
Κι' ὁ Σπεύσιππος τοῦ εἶπε:
— Δὲ ζοῦμε με τὰ πόδια, φίλε μου, παρὰ με τὸ νοῦ.

ρύγη μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Στέργιος τὴν ἀγκαλιά-
ζει καὶ σκύφτει νὰ τὴν φιλήσῃ. Κεῖνη τραβιέται
με δύναμη πίσω τρομαγμένη φωνάζοντας·
— Μή· εἶμαι τίμια, κύριε Στέργιε.
Μένει τὰ ζεματισμένος κείνος, κ' ἡ Γιαννούλα
βρίσκει καιρὸ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν καμάρα στὸ δρόμο.
Ὁ Στέργιος συλλογιέται· «Εἶδες τὴν κατερ-
γάρα; νὰ τὴν ἀγκαλιάσω δὲ μᾶφῃσε, τὰ λεφτὰ μου
ὅμως τὰ πῆρε. Μωρὲ τί σου εἶναι αὐτὲς οἱ παλιογυ-
ναῖκες. Μὰ ποὺ θὰ μοῦ πᾶει.»
Ὅζω τὸ σκετάδι ἀπλώθηκε. Ἡ Γιαννούλα κου-
κουλωμένη γιὰ νὰ μὴ διακρίνεται τὸ μούτρο της,
λαχανιάζει γιὰ νὰ ρτᾶσῃ τὸ γληγορότερο στὸ σπίτι
της. Φοβᾶται μὴν πέσῃ ἀπάνω σὲ τίποτις μεθυ-
μένους, ἔχει ἀκόμα καὶ τὸ φόβο τοῦ Στέργιου καὶ
γυρίζε· συχνὰ πυκνὰ γιὰ νὰ δῇ μὴν τὴν ἀκολουθᾷ.
«Δὲν τόκαμα καλά, λέει με τὸ νοῦ της, ἔπρεπε νὰ
τοῦ τὰ πετάξω στὰ μούτρα τὰ λεφτὰ του· τώρα
τί θὰ λῆη ποὺ τὰ κράτησα; Θὰ με παίρῃ σὰν κι
αὐτὲς ποὺ ξέρει. Μὰ ἀλήθεια πόσα νὰ εἶναι;»
Σταματᾷ κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι, κοιτάζει
γύρο μὴν τὴν βλέπῃ κανεὶς καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν
τσέπη τῆς φούστας της τὸ χαρτονόμισμα. Εἶναι
δεκάριον. Παναγία μου. Ποτὲ δὲν εἶχε δῆ τόσο
παρὰ μαζεμένο. Τώρα πιά θὰ χορτάσῃ τὸ σπίτι της

ἀπὸ πράματα. Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει συναγτάει
μιὰ ζητιάνια· βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της μιὰ δε-
κάρα καὶ τῆς τὴ δίνει.
— Νά, πάρε καὶ σύ, λέει.
Φτάνει στὸ σπίτι. Τὰ παιδιὰ τὴν περιμένουνε
νηστικά· σὸ μικρότερο κλαίει.
— Αἶ, σαπάτε—τοὺς κάνει—τώρα πιά ἔχουμε
ἀπ' ὅλα.
Ἦγνος δὲν τὴν κολλάει ὅλη νύχτα. Κυλιέται
στὸ στρώμα σὰ φεῖδι. Τὰ μάτια της κοκκαλιάζουνε
ἀνοιχτά. Μιὰ ἰδέα τὴνέ τρώει. Γιὰτὶ νὰ βασανίζε-
ται καὶ νὰ τυραγιέται; Ἄν ἤθελε... Νὰ ὁ κύριος
Στέργιος τὴν περιμένει... Αὐτὸς μπορεῖ νὰ δῶσῃ ὅσα
ὄσα· πλούσιος εἶναι· εἶπειτα ἔξω φτώχεια... Καλὸ
φαί, ζεστὰ, καινούρια ρουχαλάκια... Γίνετα κι
αὐτὴ νοικοκυρά... Μὰ ἡ ἀμαρτία... Ἡ ντροπὴ τοῦ
κόσμου... Αἶ καὶ τί; τόσες ἄλλες ποὺ τόκαναν καὶ
τὸ κάνουν;.. Ὁ Θεὸς συχωράει... Εἶναι καλὸς ὁ
Θεός... Δὲ θέλει νὰ βλέπῃ τὰ πλάσματά του νὰ
τυραγιοῦνται...
Τὸ καντήλι τσιτσιρίζει. Σηκώνεται. Μιὰ με-
γάλη καύτρα ἔχει σχηματιστῆ. Σηπτιλίζει τὸ φω-
τίλι, μὰ χρειάζεται καὶ λάδι, καὶ λάδι δὲν ἔχει.
Σὲ λίγο σβῆνει τὸ καντήλι, σκοτάδι γίνετα. Ἀκού-
γεται κάπου ἕνας ποντικὸς ποὺ ροκανίζει ἀργὰ τὸ

ξύλο. «Καλύτερος αὐτὸς, συλλογιέται, ἀκού μπορεῖ
νὰ τρώῃ καὶ ξύλα». Μὰ τί σκοτάδι, Παναγία μου.
Ἀλήθεια, ἀπόψε εἶναι φεγγάρι. Σηκώνεται, ἀνοί-
γει ἕνα παράθυρο καὶ τὸ καμαράκι φωτίζεται ἀπὸ
τὸ φεγγαρίσιο φῶς ποὺ ἀσημῶνει τὰ προσωπάκια
τῶν παιδιῶν ποὺ κοιμοῦνται.
Σημερώνει. Ἡ Γιαννούλα γιομίζει τὸ σπίτι της
ἀπὸ ψῆνια. Ἐπειτα κᾶθονται ὄλο γύρο στὴ ρου-
φοῦ καὶ καμαρώνουνε τὸ πσοκάλι με τὸ κρέας ποὺ
βράζει. Ἐκατὸ φορὲς θὰ τὸ ξεσκεπάσουνε καὶ θὰ
σπύφουνε ὄλο με περιέργεια τὰ κεφάλια τους νὰ
ἰδοῦνε μέσα, ἐνῶ ὁ ἀχνὸς θὰ τοὺς λούζῃ.
Περάσανε μέρες· τὰ λεφτὰ σωθῆκανε, ἡ φτώχεια
ξανάρθε. Μὰ ἡ Γιαννούλα ἔχει πάρει πιά τὴν ἀπό-
φασῃ. Πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Στέργιου τάχατες
γιὰ νὰ ζητήσῃ δουλειά. Ὁ Στέργιος τὴνέ βλέπει,
ἡ φλόγα ξανάναθει· μὰ δὲν ἔχει πιά σὰν πρῶτα
κουράγιο.
— Γιαννούλα, νὰ με συμπαθῆς· δὲν ἤξερα τί
ἔκανα κείνη τὴν ὥρα.
Χαμογελᾷ ἡ Γιαννούλα καὶ στυλώνει τὰ μάτια
ἀπάνω του.
— Τίποτις· μὴν περᾶζετε, κύριε Στέργιε, τοῦ
λέει πονηρά.
Κείνος ἀνατριχιάζει.